



ΕΤΟΣ 64ον

4 Δεκεμβρίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 49 (3314)

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Ἀκούγοντας πολλές φορές τὰ αἰτήματα τῶν χριστιανῶν μας καί τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους προσεύχονται, διακρίνει κανεὶς νά κυριαρχεῖ τό αἶτημα ὑπέρ ὑγείας. Χιλιάδες χαρτάκια ἔρχονται στήν Ἁγία Πρόθεση ὀλων τῶν Ναῶν μέ δεδηλωμένο τό αἶτημα αὐτό. Ἄλλιά καί στήν καθημερινότητά μας, στήν ἀποστροφή τοῦ λόγου γιὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω μας, συνήθως εἶναι ἡ κατακλείδα «τὴν ὑγεία μας νά ἔχουμε, νά μπορούμε νά τὰ βγάλουμε πέρα». Ἰσχυρό πρόταγμα τό αἶτημα τῆς ὑγείας. Καί πολλοί, ἰδίως ἀπό ὄσους ἔχουν συγκεχυμένη ἀντίληψη περὶ Ἐκκλησίας καί τὴν ἀντιμετωπίζουν μέ μιά διάσταση μαγείας, τό δηλώνουν ξεκάθαρα ὅτι πᾶνε Ἐκκλησία γιὰ νά τοὺς ἔχει ὁ Θεός «γερούς», θεωρώντας τὴ Θεία Χάρη ὡς μορφὴ ἀσπίδας ἐναντίον τῆς ὁποιας ἀσθένειας.

Κι ἐκεῖ ἀρχίζει τό σκάνδαλο. Φαίνεται τό αἶτημα νά μὴν εἰσακούεται, καθὼς καί οἱ Ναοὶ εἶναι γεμάτοι ἀσθενεῖς, καί οἱ Χριστιανοὶ ἀρρωσταίνουν καί τελικὰ τόσες παρακλήσεις καί προσευχές ὑπέρ ὑγείας φαίνεται νά μὴν εἰσακούονται, καθὼς τὰ ἀντίστοιχα αἰτήματα δέν ἐκπληρώνονται πάντα. Γιατί λοιπόν, ἐνῶ ἀπὸ τὴ μιά ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τὰ πολλὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ μας, πού χάρισαν τὴν ὑγεία σέ ὄσους τὰ ἀπόλαυσαν, ἀπὸ τὴν ἄλλη σήμερα φαίνεται σάν νά μὴ γίνονται θαύματα, ἢ τουλάχιστον σάν νά μὴν προστατεύει ὁ Ἅγιος Θεὸς τοὺς δικούς του ἐπαρκῶς; Ἡ ἀπάντηση θά μπορούσε νά εἶναι πολὺ εὐκόλη. Πῶς ζητᾶμε τὰ ἴσα μέ παλαιότερες ἐποχές, τότε πού ἡ πίστη τῶν ἀνθρώπων, γνῆσια καί ἄδοξη, κόχλαζε στὶς καρδιές καί τοὺς ὀδηγοῦσε σέ ὁμολογίες «μέχρις αἵματος»; Γιατί ζητᾶμε θαύματα ὅταν ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας καί ἡ ποιότητα τῶν ἠθῶν μας, τὰ ἀποκλείει; Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τό θαῦμα, ἐκτός ἀπὸ πίστη, χρειάζεται καί ἀρετή.

Ἡ θεραπεία τῆς «συγκύπτουσας» γυναίκας

Στό σημερινὸ Εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς μᾶς δίνει ἀνάγλυφα μιά διαφορετικὴ καί πρωτότυπη ἀπάντηση στό ἐρώτημα πού παραπάνω διατυπώσαμε. Περιγράφε-



ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. γ' 10-17)

Θρησκευτική ύποκρισία

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἣν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν Συναγωγῶν ἐν τοῖς Σάββασι. Καὶ ἰδοῦ, γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, προσεφώνησε, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ Σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· Ἐξ ἡμέραι εἰσίν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος, καὶ εἶπεν· Ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ, ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης, καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ Σατανᾶς, ἰδοῦ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατηγοροῦντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

ταὶ ἡ θεραπεία τῆς συγκύπτουσας, δηλαδή τῆς γυναίκα ἐκείνης πού δέν μπορούσε καθόλου νά σηκώσει τό κεφάλι της πρὸς τὰ ἐπάνω, καθώς τό κυρτωμένο ἀπό τὴν ἀσθένεια σῶμα τὴν ὑποχρέωνε νά εἶναι διαρκῶς σκυμμένη. Ἡ ὀποιαδήποτε τάση γιὰ ἀνόρθωση ἐπέφερε φοβεροὺς πόνους, οἱ ὁποῖοι περιορίζαν τό εὖρος τῶν δραστηριοτήτων της. Κι ὅμως, αὐτὴ ἡ γυναίκα δέν ντρεπόταν στήν κατάστασή της νά κυκλοφορεῖ. Δέν δίσταζε νά ταλαιπωρηθεῖ. Καί μάλιστα κυρίως πηγαίνοντας στή Συναγωγὴ γιὰ ν' ἀκούει τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ καί τὴν ἔρμηνειά του.

Πολλῆς φορές κάποια ἀσθένεια καί οἱ συνέπειές της δημιουργοῦν ἄσχημη ψυχολογία στὸν ἀσθενή καί τὸν ὀδηγοῦν στό νά ντρέπεται γιὰ τό σῶμα του ἢ τοῦ ἀποστεροῦν τὴν ὄρεξη γιὰ τὴ ζωὴ. Ἐάν ὁ ἀσθενής δέν ἔχει ψυχικὰ ἀποθέματα ἀντοχῆς, τὰ ὁποῖα κυρίως ἐπαυξάνει ἡ πίστη στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, συνήθως ὀδηγεῖται σέ ψυχοπαθολογικὲς καταστάσεις, ἀκόμη καί ἀκραΐες, μέ συνέπεια νά καθιστᾷ τὴ ζωὴ ἀκόμη πιό μαρτυρική καί γιὰ τὸν ἴδιο καί γιὰ τοὺς δικούς του. Συνήθως τίς σχετικὲς ἀπαισιόδοξες σκέψεις τίς καθλιεργεῖ ἢ ἴδια ἢ κοινωνία ὅταν ἐμφορεῖται ἀπὸ ἀπαράδεκτα πιστεύματα λατρείας τοῦ νιτσεϊκοῦ ὑπερανθρώπου, ὅταν γεμάτη μικροψυχία ἀντιμετωπίζει τοὺς ἀσθενεῖς ὡς ὑποδεέστερους καί βάρος, ὅταν ὑποκριτικὰ κλείνει τὰ μάτια στὸν πόνο ἀρνούμενη νά ἐτοιμάσει τὰ μέλη της γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή του, προπαγανδίζοντας ἀντ' αὐτοῦ, τό μάταιο κυνήγι τῆς φρούδας ἐλπίδας τῆς ἀπόλυτης εὐτυχίας ἐπὶ γῆς.

Ἡ συγκύπτουσα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ὁμως δέν συμπεριφέρεται ἔτσι. Ὅμοιογεῖ τὴν πίστη καί τὴν ἐλπίδα της στὸν Θεό, κυρίως μέ αὐτό πού κάνει, νά πηγαίνει δηλαδή μέ κόπο καί πόνο στή λατρεία τοῦ Θεοῦ, νά συμμετέχει καί νά

άντληϊ από εκεί δύναμη. Δέν μιλά καθόλου γιά νά ξέρουμε τό περιεχόμενο τῆς προσευχῆς τῆς, τό εἶδος τῶν αἰτημάτων τῆς, ἢ ἀκόμη καί τά παράπονά τῆς. Σπάνιο πράγμα ἄρρωστος ἄνθρωπος νά σιωπᾷ. Συνήθως σημαίνει ἀποθέματα ψυχικῆς δύνამης καί ὑπομονῆς, πού τοῦ ὑπαγορεύουν νά μὴν κουράζει ἄλλλους, ἀλλῆλᾶ νά βραστάζει μόνος μέ θάρρος τόν σταυρό τῆς ὁποιας ἀσθένειας.

Ἰησοῦς Χριστός, ὁ «ιατρός ψυχῶν καί σωμάτων»

Καί ὁ Χριστός μας ἀπό τὴν ἄλληλῃ, δρᾷ πρωτότυπα. Βλέπει τὴ συγκύπτουσα καί διακόπτει τό κήρυγμά του, ἀπόδειξη τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Πλάστη γιά τό πλάσμα του. Χωρίς ἡ γυναίκα νά τοῦ μιλήσει ἢ νά τοῦ ζητήσει τίποτε, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἀκουμπώντας τό κεφάλι τῆς ἀμέσως τῆς λῆει: γυναίκα εἶσαι θυμένη καί ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὴν ἄρρώστια σου. Κανείς δέν τοῦ ζήτησε τίποτε κι ὅμως, ὁ Χριστός ἐνεργεῖ εὐεργετικά. Εἶναι ὁ τρόπος πού μέχρι σήμερα ἐνεργοῦν οἱ Ἅγιοί μας, ἀκόμη καί σέ ὄσους δέν τοὺς γνωρίζουν, ἀκόμη καί σέ ὄσους δέν τοὺς ἔχουν ζητήσει τίποτε.

Σέ ἄλλες περιπτώσεις ὁ Χριστός διεκδικεῖ νά διαπιστώσει τὴν πίστη ὁποιοῦ τοῦ ζητᾷ ἓνα θαῦμα. Ἐδῶ, δέν τό κάνει, γιατί δέν χρειάζεται νά διαπιστώσει τίποτε. Ἡ ὑπομονὴ στὴν ἀσθένεια καί τό συνακόλουθο σμίλημα τῆς ψυχῆς, εἶναι ὑπεραρκετά γιά νά μαρτυρήσουν τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν Ἅγιο Θεό, ὡς τὸν μόνον ἰκανὸ ὄχι ἀπλῶς νά παραχωρήσει τὴν ἴαση τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐπιπλέον καί τὸν ἁγιασμό τῆς ψυχῆς. Γι' αὐτὸ καί Ἐκεῖνος πού γνωρίζει καλά τά μύχια τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων καί μπορεῖ νά διαπιστώσει τὴ γνήσια καί ἀνιδιοτελεῖ τους ἀγάπη πρὸς Αὐτόν, ξέρεϊ νά διακριβώνει ὄχι μόνον τὴν κάθε ἀνάγκη τοῦ πλάσματος του, ἀλλῆλᾶ καί νά ἐπεμβαίνει κατὰ τό πνευματικῶς συμφέρον καί νά ἀποδίδει στὸν καθένα ὅ,τι τοῦ χρειάζεται.

Ἄδελφοί μου, πολλῆς φορές οἱ Ἅγιοι τῆς πίστεως μας ἀντιμετώπιζαν τὴν ἀσθένεια στὴ ζωὴ τους ὡς ἐπίσκεψη Θεοῦ, ὡς ἀφορμὴ ἐντονότερης καί θερμότερης προσευχῆς, ὡς αἰτία ὑπομονῆς καί συνακόλουθα εὐλογίας. Τό παράδειγμά τους ὑπάρχει γιά νά μᾶς μάθει πῶς μπορούμε καί ἀπὸ τέτοιες δύσκολες καταστάσεις, ὅπως τῆς ἀσθένειας, νά λαμβάνουμε ἀφορμὲς πρακτικῆς φιλοσοφίας καί θεολογίας, γιά νά πλησιάζουμε ἀκόμη περισσότερο τὸν Θεό, κατανοώντας τὴ θεία παντοδυναμία καί τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, συναισθανόμενοι ὅτι πατρίδα μας εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἡ γῆ αὐτὴ, καί αἰώνια κληρονομία μας ἡ ἀποκατάστασή μας στὴν ἀγκάλη τοῦ Θεοῦ καί Πατρὸς. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τὴλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τὴλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

- γνωρίζουμε τόν Θεό καλλιεργώντας ὄχι ἓνα νόημα, ἀλλά μιά σχέση,
- ἐπικαλούμαστε τή μόνη ἐπανάσταση: τήν ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων,
- προχωροῦμε συσταυρωμένοι καί συναναστημένοι μέ τόν Χριστό,
- Γι' αὐτό:** • χαιρόμαστε τή χαρά τοῦ ἀνθρώπου νά μπορεῖ νά ἀναπνέει ἐλεύθερα,
- ἀντιστεκόμαστε σέ κάθε μορφή βίας καί φονταμενταλισμοῦ,
- μεταλαμπαδεύουμε τόν πολιτισμό μας,
- μεγαλώνουμε σά φυτά στή Ρωμοσύνη μέσα,
- μοιραζόμαστε τό ἴδιο ὄραμα γιά ἓναν κόσμο μέ φῶς, ἀγάπη καί ἀλληλεγγύη.

Τέσσερα μεγάλα γεγονότα στά ὁποῖα πρωταγωνίστησαν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καί ἡ Ἁγία Ἐλένη σφράγισαν τήν ἱστορία τῆς Εὐρώπης, ἀλλάξαν καί διαμόρφωσαν τήν ἱστορία τοῦ κόσμου γενικότερα. Πρόκειται γιά:

1. Τήν ἀπόφαση τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, τό ἔτος 313, πού κηρύσσει τήν ἀνεξιθρησκεία καί παύει τούς διωγμούς κατά τῶν Χριστιανῶν.
2. Τήν ἀπόφαση γιά μεταφορά τῆς πρωτεύουσας τῆς αὐτοκρατορίας ἀπό τήν Παλαιά στή Νέα Ρώμη, τήν Κωνσταντινούπολη, τῆς ὁποίας τά ἐγκαίνια ἔγιναν στίς 11 Μαΐου τοῦ ἔτους 330.
3. Τή σύγκληση τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό 325, ἡ ὁποία καταδίκασε τόν Ἄρειανισμό.
4. Τήν εὕρεση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στούς Ἁγίους Τόπους.

Τά ἀνωτέρω προσδιόρισαν τό περιεχόμενο τῆς παγκόσμιας ἱστορίας κατά τρόπο μοναδικό. Χωρίς αὐτά, οὔτε ἡ Εὐρώπη θά εἶχε συγκεκριμένη πνευματική κληρονομιά, οὔτε ὁ κόσμος μιά τόσο ἀκμαία ἀκτινοβολία τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος γιά τόν Θεό καί τόν ἀνθρώπο. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία δίκαια τούς ὀνόμασε Ἰσαποστόλους.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΙΕΡΟΥ ΣΚΗΝΩΜΑΤΟΣ

ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ ΤΗΣ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΥ ΕΥΛΟΥ

Κυριακή 14 Μαΐου 2017, ὥρα 6:30 μ.μ. στό Ἱερό Προσκύνημα Ἁγίας Βαρβάρας, ὁμωνύμου Δήμου Ἀττικῆς (κοντά στό Αἰγάλεω) ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου Β΄.

4 Δεκεμβρίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Ἰ΄ ΛΟΥΚΑ

Βαρβάρας μεγαλομάρτυρος (†306), Ἰωάννου ὀσίου τοῦ Δαμασκηνοῦ (†760).

Σεραφεῖμ Φαναρίου ἱερομ. (†1601).

Ἦχος: βαρῦς – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. γ΄ 23 - δ΄ 5 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιγ΄ 10 - 17.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Δεκεμβρίου, ΙΑ΄ Λουκά.

Ἀπόστολος: Κολ. γ΄ 4-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιδ΄ 16-24, Ματθ. κβ΄ 14.